

Dünya Karşısında Kararlı Duruş

İnsan bu dünyada yürüdüğü yolu çok iyi seçmeli, gözü açık olarak yürümeli ve sırat-ı müstakimden ayrılmamaya bakmalıdır. Dünyanın hazır lezzetlerine aldanıp, şeytana kanıp, heva-i nefsine mağlup olup ahiretini berbat etmemelidir. Bir kısım eyyamcılar hazır lezzetlere aldanabilir, gününü gün etmeye çalışabilir ve ahiret yokmuş gibi yaşayabilirler. Fakat Allah'a inancı sağlam olan bir mü'min bunu yapamaz, yapmamalıdır. Dünya, bütün debdebe ve ihtişamıyla karşısına çıksa bile mü'min, ona aldanmamalı, gerektiğinde elinin tersiyle onu itecek kadar kararlı ve yiğit olmalıdır.

Bunları söylüyorum, zira dünya karşısında doğru bir tavır alabilmek çok zordur. Unutmamak gerekir ki sahabeden bazıları bile dünya meşgalesine dalınca manevi seviye ve kıvamlarını koruyamadıklarını düşünmüşler ve hatta nifak sıfatı taşıdıklarından endişe etmişlerdir. Günümüzde dünya ile imtihan çok daha zordur. Niceleri çok basit sebeplerle o imtihanı kaybediyor. Güç, makam, mansıp, servet, şöhret gibi imkânlarla kavuşan kimseler şımarıyor, küstahlaşıyor, bencilleşiyor, zehirleniyor ve insanî hasletlerini yitiriyorlar. Ne yazık ki dünya nicelerini insan olmaktan çıkarıyor ve vahşi bir mahluk hâline getiriyor.

Dünyanın Cazibesine Kapılmama

İnsanoğlu fitraten rahata, yeme içmeye, alkışlanmaya, zevk u safaya, debdebe ve ihtişama düşkündür. Onun dünya karşısında doymayan bir nefsi, sonsuz emelleri, bitip tükenmeyen arzuları vardır. O, tevehhüm-ü ebediyet mülahazasıyla sürekli bu duygularını şarj eder ve hırsıyla dünyaya sarılır. Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ifadeleriyle ona bir vadi dolusu altın verecek olsanız o gözünü ikincisine diker. Hele bir kere de kendini dünyaya kaptırır, dünya malıyla zehirlenirse artık bir daha geriye dönme fırsatı bulamayabilir ve Allah muhafaza bu hâldeyken ölüm gerçeğiyle yüz yüze gelebilir.

Bu itibarladır ki sabır çeşitlerinden biri de insanın dünyanın cazibedar güzellikleri karşısında heva-i nefsine uyup istikametini kaybetmeden kararlı bir duruş ortaya koyabilmesidir. Bu da en temelde Allah'a müteveccih bir hayat yaşamaya bağlıdır. İçi Allah mülahazasıyla dopdolu kimseler temiz ve nezih bir hayat yaşarlar. Onların her daim vird-i zeban ettikleri şey; imandır, ihlastır, takvadır ve likaullah aşk u iştiyakıdır. Dünyayı değil, Allah'ı vird edinen kimselerin varidatı da çok olur. Varidatı çok olan kimseler ise dünya karşısında nefsin oyunlarından ve şeytanın dürtülerinden salim kalırlar. Onlar her daim buzda yürüyor gibi temkin ve teyakkuzla yürür ve Allah'ın huzuruna da böyle çıkarlar.

Ötede Keşke Dememek İçin

Ötelere seyahat ettiğimizde, hesapla, kitapla, mizanla karşılaştığımızda “keşke” demeyeceğimiz bir hayat yaşamaya bakmalıyız. Dünya fanidir. Onun zevk ve lezzetleri de geçicidir, sıkıntı ve belaları da. Allah’a iman etmiş biri ne onun zevk ve lezzetlerine aldanıp ahireti unutmamalı ne de belâ ve sıkıntıları karşısında yol ve yön değiştirmeli. Bu dünyada sıkıntılar yaşayabilirsiniz. Haksız yere başınıza balyozlar inip kalkabilir. Hakaretlere, tükürüklere, saldırılara maruz kalabilirsiniz. Ama bütün bunların ahiret sıkıntıları yanında çok küçük kalacağını hatırdan çıkarmamalısınız. Öyle bir hayat yaşamalısınız ki mele-i âlânın sakinleri yüzünüze tükürmesin, melekler size lanet okumasın, Allah size gazaplanmasın ve siz ötelede keşkelerle iki büklüm olmayın.

Kur’ân bir çok âyet-i kerimede önümüze ahiret tablolarını serer, “keşke” deyip inleyecek kimselerden haber verir. Orada niceleri “Keşke falan kimseyi dost edinmeseydim, keşke falan tirana biat etmeseydim, keşke Kербela’ya giderken Yezid’e takılmasaydım, keşke Haccac-ı Zalim’in safında yer almasaydım, keşke Ebu Cehillerin, Utbelerin, Şeybelerin arasında bulunmasaydım, keşke vahiy gözümü açtıktan sonra böyle bir gaflet ve dalalete dalmasaydım!” deyip inleyecek. Fakat bu nedamet ve keşkelerin kendilerine hiçbir faydası dokunmayacaktır.

Belki bir yönüyle ahirette herkes keşke diyecek. Mü’minler de niçin Allah’a daha çok kulluk yapmadıklarına, kazançlarını daha fazla artırmadıklarına pişman olacaklar. Mesela diyecekler ki “Keşke günde kırk değil de seksen rekât namaz kılsaydım!”, “Keşke Ramazan’ın yanında Pazartesi ve Perşembe oruçlarımı da ihmal etmeseydim!”, “Keşke daha çok infakta bulunsaydım!”... Ama mü’minler tarafından dile getirilecek bu keşkeler, elbette Cehennem’in kavurucu alevleriyle karşı karşıya kalan ve “Keşke toprak olsaydım!” (Nebe sûresi, 78/40) diyen münkirlerin keşkeleri gibi olmayacak.

(devamı haftaya)